

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3021/2024
18.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у ванпарничном поступку предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Веселин Дамјановић, адвокат из ..., против противника предлагача ББ из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Милан Белић, адвокат из ..., ради отварања депозита, одлучујући о ревизији предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 21195/23 од 09.11.2023. године, у седници одржаној 18.06.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија предлагача изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж 21195/23 од 09.11.2023. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Гж 21195/23 од 09.11.2023. године одбијена је као неоснована жалба предлагача и потврђено решење Другог основног суда у Београду РЗ 42/22 од 30.06.2023. године, којим је наложено рачуноводству Другог основног суда у Београду да из депозита тог суда пребаци износ од 4.920.000,00 динара на текући рачун ВВ, као пуномоћника са специјалним пуномоћјем за пријем новца противника предлагача, отворен код „UniCredit Bank Srbija“ АД Београд, који износ је уплаћен од стране предлагача 15.07.2022. године, а на основу решења истог суда РЗ 42/22 од 05.07.2022. године које је постало правноснажно и извршно 08.08.2022. године.

Против правноснажног решења донетог од стране другостепеног суда предлагач је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога.

Испитујући побијану ревизију у смислу члана 408. ЗПП, у вези члана 403. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23) и члана 27. став 2. ЗВП, а све у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) Врховни суд је оценио да је ревизија предлагача дозвољена, али да није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводи ревизије да је у поступку учињена битна повреда одредаба

парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 10. ЗПП, нису били предмет оцене ревизијског суда, с обзиром да није истицана у жалби, због чега нису испуњени услови из члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП да се из овог разлога ревизија може изјавити.

Према стању у списима предлогом поднетим суду 10.03.2022. године предлагач је захтевао отварање судског депозита ради пријема новчаног износа од 4.920.000,00 динара у корист противника предлагача, а као разлоге за отварање депозита навео је да је противник предлагача на његов рачун уплатио наведени новац без основа јер осим што је пуномоћник друге стране у парници у ком поступку је противник предлагача тужени, предлагач нема никакав правни однос по коме би примио овај новац од противника предлагача. Поступајући по овом предлогу првостепени суд је решењем од 05.07.2022. године дозволио отварање депозита и уплата предлагача износа од 4.920.000,00 динара у корист противника предлагача, наложио уплату овог износа у року од 8 дана и позвао противника предлагача као корисника депозита да положени износ подигне у рачуноводству у року од 15 дана од дана правноснажности овог решења или да у истом року достави изјаву да уплаћени износ не жели да прими, што ако учини суд ће позвати предлагача да депоновани новац преузме и обавезан противник предлагача на накнаду трошкова депозита. Ово решење достављено је противнику предлагача 21.07.2022. године. Противник предлагача је поднеском од 03.08.2022. године изјавио да не жели да прими депоновани износ и да исти неће подићи, да би 16.11.2022. године повукао ову изјаву. Након што је обавештен о поступању противника предлагача, предлагач је тражио оглашење правноснажности и извршности решења и поступање суда према ставу 1. тачка 4. правноснажног решења у смислу члана 218. став 2. ЗВП. Након тога побијаним решењем суд који је одредио пријем депозита, донео је побијано решење којим је одредио издавање предмета из депозита противнику предлагача.

Код оваквог стања у списима нижестепени судови су наложили суду који је примио новац у депозит да га изда противнику предлагача, а преко овлашћеног лица у смислу члана 218. и 222. ЗВП.

По оцени Врховног суда правилно су нижестепени судови применили одредбе главе XIII Закона о ванпарничном поступку која регулише поступак судског депозита.

Наиме, одредбом члана 215. ЗВП прописано је да ако суд не одбаци предлог донеће решење о пријему предмета односно новца у судски депозит и одредити начин чувања, а одредбом члана 216. истог закона је прописано да ако је депоновање извршено у корист одређеног лица, суд ће позвати то лице да у одређеном року прими предмет из депозита ако испуни одређени услов за предају. Одредбом члана 218. ЗВП прописано је да ако лице у чију корист је предат предмет изјави да исти не прима, суд ће о томе извести предлагача и тражити да се у одређеном року изјасни (став 1.), а ако лице у чију је корист примљен предмет у судски депозит исти не подигне у одређеном року, суд ће решењем позвати предлагача (депонента) да преузме предмет (став 2.), а предмети примљени у депозит се издају на основу решења суда који је одредио пријем (став 3.), док је одредбом члана 222. истог Закона прописано да ако лице у чију корист је предмет примљен у судски депозит или депонент који је уредно позван да преузме предмет исти не подигне у року од 3 године од дана пријема уредног позива, суд ће решењем утврдити да је предмет постао државна својина, односно да право располагања припада јединици локалне самоуправе на чијем се подручју предмет налази. Из ових одредби произилази да је доношење решења о издавању

предмета из депозита услов без кога не може бити издавање предмета, а да доношењу таквог решења претходи најпре изјашњење лица у чију корист је отворен депозит, а потом и изјашњење предлагача о изјашњењу поступања лица у чију корист се депозит отвара. Како је у конкретном противник предлагача изјавио да прихвата исплату новца из депозита, а предлагач се о претходној изјави противника предлагача да не жели да прими новац није изјашњавао, нити је пак повукао предлог за отварање депозита, то је правилно првостепени суд донео решење о издавању новца примљеног у депозит противнику предлагача.

На правилност поступања првостепеног суда без утицаја је чињеница да је противник предлагача најпре одбио да прими новац депонован у његову корист, а потом повукао ову изјаву јер се не ради о изјави која не може бити повучена. Ово с тога што је одредбом члана 222. ЗВП уређен поступак са застарелим депозитима, што указује на чињеницу да рок за изјашњење корисника депозита да ли жели да преузме новац из депозита није преклузиван, већ да ту радњу корисник депозита може да предузме до протеча рока од 3 године од дана пријема уредног позива у ком року се противник предлагача изјаснио и прихватио исплату депозита. Како је у конкретном противник предлагача повукао изјаву да не жели да прими новац уплаћен у његову корист у оквиру рока из члана 222. ЗВП, то су испуњени услови из члаовна 215., 218. и 222. ЗВП за доношење побијаног решења и исплату депонованог новца кориснику депозита, због чега су супротни наводи ревизије без основа.

Наводи ревизије да је првостепени суд доноси побијано решење поступио супротно правноснажном решењу од 05.02.2022. године нису основани обзиром да без доношења оваквог решења не може бити издавања предмета примљених у депозит било противнику предлагача или самом предлагачу због чега се овакво решење доноси у поступку извршења правноснажног решења о отварању депозита, а не супротно том правноснажном решењу.

Са свега изнетог, Врховни суд је на основу члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**